

var trængt ind i hans land passede ikke til hans frihedselskende natur. På et meget tidligt tidspunkt stod det ham klart, at man ikke kunne forvente, at andre skulle sørge for Danmarks befrielse. Vi måtte også selv gøre noget. Her var Carl Nielsen parat, og han fik støtte af sin hustru og søn.

Nat efter nat kørte han ud for at modtage våben fra allierede fly. Bare een våbenmodtagning medførte dødsstraf. Carl Nielsen har vel gjort sig sine tanker om dette, men han drømte ikke om at svigte, fordi han anså det for betydningsfuldt, at den danske modstandsbevægelse blev så stærk som muligt. Flere gange var han ved at blive pågrebet, men koldblodighed og snarrådighed klarede ham ud af vanskelighederne.

Han tilhørte den våbenmodtagningsgruppe, der modtog flest forsyninger i Jylland fra luften, de folk, som de allierede ledere efter befrielsen hyldede så varmt ved en parade på Åboulevarden. Carl Nielsen havde det ægte mod. Han var altid i første række, og hans uforstyrrelige ro påvirkede hans kammerater, som lærte at se op til ham og respektere ham.

Carl Nielsen „nøjedes“ ikke med at køre ud og modtage våben og ammunition. Når containerne var

kørt i dækning, mødte han op og pakkede ud, monterede og videre- sendte. Det var et livsfarligt job, men den tanke at trække sig tilbage faldt aldrig Carl Nielsen ind. Efter besættelsen lå der betydelige lagre af tysk ammunition, der skulle destrueres. Her meldte Carl Nielsen sig til tjeneste. I tonsvis af ammunition fra tyskernes lagre i og ved Horsens samt senere ved Hanstholm bragte han til eksplosion. Meget af det var defekt, og det var ikke ufarligt at være med i dette arbejde. Men heller ikke her tøvede han.

Carl Niensens venner har med bekymring fulgt udviklingen i hans sygdom, og også her viste han mod. For blot et par dage siden spurgte han en ven: „Skal jeg dø?“. Det var ikke, fordi han var bange, men fordi det måske snarere forundrede ham, at det hele nu skulle være forbi. For hans hustru og søn er Carl Niensens bortgang et hårdt slag. For hans mange venner forekommer det helt ufatteligt, at dette livsglade menneske ikke er mere.

P. N.

Dødsfald

En af dem, vi skylder vor frihed, overmontør Carl Nielsen, Priorsløkkevej, døde i onsdags på Horsens Kommunehospital, 61 år. Han, der gang på gang under besættelsen og umiddelbart efter denne udsatte sig for livsfare, kunne ikke overleve

Carl Nielsen

den snigende sygdom, han blev angrebet af for få måneder siden. Skønt han selv var klar over, hvor det bar hen, bevarede han humøret til det sidste.

Siden 1936 havde han været ansat i firmaet Asger Holmboe, hvor han ved sin død var overmontør. Han var en dygtig, flittig og hurtig fagmand med et vindende væsen, og alle, han kom i berøring med, satte stor pris på ham. Han holdt af sit arbejde, var aldrig bange for at tage et ekstra nap, og han var en god og trofast kammerat, altid parat til at give en hjælpende hånd.

Det var noget helt naturligt for ham at gå til modstand mod tyskerne under besættelsen. At en fjende